

UCHWAŁA KOMISJI HABILITACYJNEJ
z dnia 16 września 2022 roku
wyrażająca opinię w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie
dr Magdaleny MOLENDOWSKIEJ

Komisja habilitacyjna działając na podstawie postanowienia z dnia 24.06.2022r. oraz stosownie do art. 123 i 124 ustawy z dnia 14.06.1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 735 ze zm., dalej: k.p.a.) w zw. z art. 221 ust. 4 z dnia 20.07.2019r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (Dz. U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.), w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 Statutu Federacji Akademii Wojskowych przyjętego uchwałą numer 10/2021 Senatu AMW z dnia 22.04.2021r. oraz § 7 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Federacji Akademii Wojskowych, przyjętego uchwałą numer 19/2021r. Zgromadzenia Federacji Akademii Wojskowych z dnia 29.12.2021r. oraz na podstawie Decyzji Rady Doskonałości Naukowej z dnia 04.06.2022r. powołującej Komisję Habilitacyjną w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Magdaleny MOLENDOWSKIEJ podjęła jednomyślnie w głosowaniu jawnym

uchwałę wyrażającą pozytywną/~~negatywną~~ opinię w sprawie nadania
dr Magdaleny MOLENDOWSKIEJ
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie

Wynik głosowania

W głosowaniu uczestniczyło **6.** członków Komisji Habilitacyjnej
na **6.** uprawnionych do głosowania.

Oddano głosów: – **za** przyjęciem uchwały: 6 (sześć)
 – **przeciwko** przyjęciu uchwały: 0 (zero)
 – **wstrzymało się** od głosu: 0 (zero)
 –

Sekretarz
Komisji habilitacyjnej

dr hab. Katarzyna WARDIN

Katarzyna Wardin

Przewodniczący
Komisji habilitacyjnej

Bernard Wiśniewski
prof. dr hab. Bernard WIŚNIEWSKI

Wykonano w 1 egz. na potrzeby postępowania habilitacyjnego dr Magdaleny Molendowskiej

UZASADNIENIE

1. Postępowanie zostało wszczęte na wniosek dr Magdaleny MOLENDOWSKIEJ (Habilitationki) z dnia 7. lutego 2022 r. skierowany do Akademii Marynarki Wojennej im. Bohaterów Westerplatte 81-127 Gdynia ul. Śmidowicza 69 za pośrednictwem: Rady Doskonałości Naukowej pl. Defilad 1 00-901 Warszawa (Pałac Kultury i Nauki, p. XXIV, pok. 2401) w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego. W uchwale z dnia 04 czerwca 2022 r. Rada Doskonałości Naukowej oraz Postanowieniem z dnia 24.06.2022 r. oraz stosownie do art. 123 i 124 ustawy z dnia 14.06. 1960 Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm., dalej: k.p.a.) w zw. z art. 221 ust. 4 z dnia 20 lipca 2019 r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (Dz. U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.), w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 Statutu Federacji Akademii Wojskowych przyjętego uchwałą numer 10/2021 Senatu AMW z dnia 22.04. 2021 r. oraz § 7 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Federacji Akademii Wojskowych, przyjętego uchwałą numer 19/2021 Zgromadzenia Federacji Akademii Wojskowych z dnia 29.12.2021 r. została powołana Komisja Habilitacyjna (Komisja) w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pani dr Magdaleny MOLENDOWSKIEJ w składzie:

1. Przewodniczący: prof. dr hab. Bernard WIŚNIEWSKI, Akademia WSB w Dąbrowie Górniczej;
2. Recenzent: prof. dr hab. Bogusław PACEK, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie;
3. Recenzent: dr hab. Janusz GIERZEWski, Akademia Pomorska w Słupsku;
4. Recenzent: dr hab. Adam HOŁUB, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu;
5. Recenzent: dr hab. Juliusz PIWOWARSKI, Wyższa Szkoła Bezpieczeństwa Publicznego i Indywidualnego APEIRON w Krakowie;
6. Członek komisji: dr hab. Daniel KUCHARZEK, Wojskowa Akademia Lotnicza w Dęblinie;
7. Sekretarz komisji: dr hab. Katarzyna WARDIN, Akademia Marynarki Wojennej w Gdyni.

2. Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki, zwana dalej „ustawą”, stopień doktora habilitowanego może zostać nadany osobie, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową. Osiągnięciem tym może być dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo jednotematyczny cykl publikacji. Kryteria oceny dorobku naukowo-badawczego habilitanta określa § 3 i 4 rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, a kryteria oceny dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej habilitanta określa § 5 powołanego rozporządzenia. Habilitationka nie zgłosiła wniosku o głosowanie tajne.

3. Komisja habilitacyjna stwierdziła, że **najważniejszym osiągnięciem naukowym** wskazanym przez Habilitantkę w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy, po uzyskaniu przez niego stopnia doktora, jest monografia pt.: „**Instytucjonalizacja bezpieczeństwa Unii Europejskiej w kontekście obecnych i przyszłych zagrożeń**”, Wydawnictwo Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach, Kielce 2021, licząca stron 342., ISBN 978-83-7133-944-8. Monografia dr M. Molendowskiej składa się z czterech rozdziałów, wstępu, zakończenia i bibliografii, spisu tabel i schematów. Razem 342 strony. W opinii trzech (prof. B. Pacek, dr hab. J. Gierszewski i dr hab. J. Piwowarski) z czterech recenzentów i członków Komisji (prof. B. Wiśniewski, dr hab. D. Kucharek, dr hab. K. Wardin) habilitacyjnej prezentowane dzieło pod względem merytorycznym oceniło pozytywnie, podkreślając klasyczny sposób podejścia do rozwiązania problemu badawczego. Przedmiot i cel badań zostały określone poprawnie choć, wszyscy członkowie komisji jednoznacznie stwierdzili, że mogły one zostać formułowane ambitniej. Hipoteza robocza została sformułowana w formie postulatu, który jest dość oczywisty i nie wymaga być może weryfikacji. Odmiennego zdania był dr hab. A. Hołub.

Wszyscy członkowie Komisji Habilitacyjnej zgodzili się, że podjęty przez Habilitantkę problem jest istotny w XXI wieku i jest poświęcony zagadnieniom struktur instytucjonalnych Unii Europejskiej funkcjonujących w obszarze bezpieczeństwa oraz problematyce udziału tych struktur w zapewnieniu bezpieczeństwa w Europie i świecie.

Prof. Bogusław Pacek stwierdził w swojej recenzji, że Habilitantka, w podjętych badaniach, postawiła sobie za cel wzbogacenie wiedzy w naukach społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie w podejmowanej problematyce. W Jego opinii sytuacja problemowa przedstawiona w monografii, odnosząca się do poruszanego obszaru badań zdeterminowała cele, problemy badawcze oraz metody wykorzystane do rozwiązania zidentyfikowanych problemów badawczych, wpływając jednocześnie na chronologię działań i treść badań omówionych w prezentowanej pracy. W opinii Profesora został wysoko oceniony sam fakt podjęcia się badań nad problematyką instytucjonalizacji bezpieczeństwa Unii Europejskiej w kontekście obecnych i przyszłych zagrożeń, nie tylko ze względu na naukowe znaczenie tych zagadnień, ale głównie ze względu na duże znaczenie użyteczne tej naukowej inicjatywy, choć Profesor wyraził również wątpliwość: czy działania UE w obszarze bezpieczeństwa mają charakter rzeczywiście w pełni systemowy (recenzja s. 5). Profesor Pacek stwierdził, że Habilitantka właściwie dobrała metody i techniki badawcze do potrzeb badawczych wynikających z ustalonego celu badań, problemów badawczych oraz w zakresie weryfikacji hipotezy. Wykorzystana literatura przedmiotu została oceniona pozytywnie. Rozdział pierwszy jest próbą scharakteryzowania wpływu szeroko rozumianej zmiany na europejskie środowisko bezpieczeństwa i stanowi on dobrą podstawę do dalszych rozważań a ta część pracy została opracowana poprawnie, na dobrym poziomie. Rozdział drugi przedstawia problematykę bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej i został opracowany głównie na podstawie wyników analizy materiałów źródłowych (raportów, sprawozdań) oraz aktów prawnych. W opinii Profesora nie budzi on zastrzeżeń. Rozdział trzeci prezentuje problematykę oraz instytucje i jednostki bezpieczeństwa zewnętrznego Unii Europejskiej. Profesor B. Pacek zauważył, że zabrakło w tym miejscu szerszego opisu Sztabu Wojskowego oraz podstawowych jednostek funkcjonujących w ramach UE, jakimi są Grupy Bojowe UE, Europejskie Siły Żandarmerii (od 2006 r.) i Eurokorpus. Brak szerszego opisu skutkuje

brakiem szansy na bardziej wnikliwe rozwiązanie problemów badawczych i weryfikację hipotezy. Niemniej jednak nie dyskryminuje to pracy, która jest oceniona pozytywnie. Rozdział czwarty „Bezpieczeństwo Unii Europejskiej – zagrożenia i wyzwania przyszłości” zapowiadał prezentację czekających na UE wyzwań oraz zagrożeń lecz faktycznie opisuje on bardziej trendy, które będą kształtować rozwój misji i operacji WPBiO niż wyzwania. Niemniej jednak Habilitantka trafnie wskazała na zagrożenie w cyberprzestrzeni, jako te stanowiące najpoważniejszy problem w przyszłości. W tej części monografii Habilitantka zawarła rozwiązanie dla części problemów badawczych a istotną część stanowi podrozdział dotyczący agencji ds. zwalczania cyberprzestępczości i ich skuteczności. W ocenie profesora Packa prezentowana monografia została przygotowana na podstawie rzetelnie przeprowadzonych badań naukowych potwierdzając tym dużą dojrzałość i samodzielność naukową dr M. Molendowskiej. Tym samym monografia stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

Dr hab. Janusz Gierszewski pomimo szeregu zastrzeżeń do całej pracy podkreślił iż: *w Jego ocenie podjęta tematyka jest ważna z kilku powodów. „Po pierwsze, obejmuje zagadnienia istotne z systemowego punktu widzenia bezpieczeństwa. Po drugie, wyjaśnia i systematyzuje wiedzę na temat unijnych instytucji bezpieczeństwa. Po trzecie, inspiruje do rozważań prognostycznych rozwoju tego systemu. Po czwarte, w sposób umiętny wykorzystuje dorobek studiów europejskich”* (recenzja s. 4).

Profesor nie jest do końca przekonany, że rozprawa w sposób jednoznaczny została osadzona w tożsamości dyscypliny jaką są nauki o bezpieczeństwie. W Jego opinii, *ponieważ temat pracy dotyczący „bezpieczeństwa UE” jest bardzo szeroki, należało więc wprowadzić ograniczenia co do zakresu badań „bezpieczeństwa” tj., jakie bezpieczeństwo jest badane gdyż podział na bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne jest klasyczny, ale na gruncie nauk o bezpieczeństwie jest coraz bardzo umowny* (recenzja s. 5). Ponadto Profesor wskazał na pewien brak pewnej spójności pomiędzy celem, przedmiotem badań i sformułowanym problemem, w Jego ocenie. Tematem rozprawy nie jest przecież środowisko cyberbezpieczeństwa, a bezpieczeństwa UE. Profesor zwrócił również uwagę na fakt braku zaprezentowania hipotez cząstkowych w pracy. Pewną niejasność stanowi przyjęta operacjonalizacja pojęć takich jak: skuteczność i wystarczalność instytucji bezpieczeństwa pominięta w przyjętej hipotezie, której sformułowanie budzi pewne wątpliwości w warstwie metodologicznej określając ją jako bardzo intuicyjną i jednocześnie bardzo oczywistą, raczej postulat, który nie wymusza weryfikacji. Dr hab. J. Gierszewski zauważył, że Autorka wskazała lakonicznie na zastosowane metody i techniki badawcze. Za pewien niedosyt uznano brak dokonano odwołania do literatury przedmiotu i aktualnych ustaleń metodologicznych nie wykazując tym samym luki badawczej, którą wypełnia oceniana monografia. Rozdział pierwszy to próba scharakteryzowania wpływu szeroko rozumianej zmiany w europejskim środowisku bezpieczeństwa, gdzie w opinii Autorki najbardziej znaczące zmiany dla bezpieczeństwa odnoszą się do rozwoju i wykorzystania nowych technologii, starzenia się społeczeństw, ruchów migracyjnych oraz zmian klimatycznych. Rozdział drugi to analizy i oceny materiałów źródłowych (raportów, sprawozdań) oraz unijnych aktów prawnych oraz opis najważniejszych instytucji oraz agencji, które zajmują się szeroko rozumianym bezpieczeństwem. Dr hab. J. Gierszewski zauważył w recenzji, że aby dokonać poprawnej analizy przywoływanych dokumentów, wymagało

zastosowania metod wykładni funkcjonalnej lub dogmatyczno-prawnej czy dogmatyczno historycznej. Pomimo poczynionych uwag ocenił ten rozdział pozytywnie i uznał za przemyślany. W kolejnym rozdziale Autorka rzetelnie opisuje ewolucyjny charakter instytucjonalizacji UE. Zestawienie instytucji w ocenie Profesora jest precyzyjne i powiązane z reformami traktatowymi oraz dokumentami strategicznymi a także uwzględnia czynniki zewnętrzne wpływające na proces instytucjonalizacji. Instytucje analizowane są głównie na podstawie przypisanych im kompetencji i zadań. Tym samym Autorka wykazuje się rzetelną wiedzą na temat charakteryzowanych instytucji. W rozdziale czwartym Autorka podjęła próbę określenia, na ile obecne instytucje bezpieczeństwa są skuteczne w obliczu współczesnego oraz przyszłego środowiska bezpieczeństwa UE. W tym miejscu Autorka wykazała się znajomością analizowanej problematyki i wskazała na, jej zdaniem, najważniejsze zagrożenia, które napotyka UE w swojej aktywności ukierunkowanej na poprawę cyberbezpieczeństwa. Zakończenie zawiera końcowe wnioski sformułowane przez Autorkę. Dr hab. J. Gierszewski wskazał w swojej recenzji na pewne uchybienia, podkreślając jednocześnie ich subiektywność, a mianowicie: dobór obszarów analitycznych, problemy i hipoteza nie nawiązują do teorii naukowych, zdecydowanie deskryptywny charakter pracy, niedostateczny przegląd literatury czy badania oparte są na źródłach wtórnych. Ale wskazał również mocne strony recenzowanej pozycji takie jak: interdyscyplinarne ujęcie problematyki, prezentację różnych problemów bezpieczeństwa, rzetelność pisarska, przyjęta hipoteza badawcza znalazła potwierdzenie w materiale źródłowym. Praca jest interesująca i inspirująca, podjęta problematyka jest ważna nie tylko z punktu widzenia integracji europejskiej, ale także bezpieczeństwa państwowego i międzynarodowego a sama treść monografii pozwala stwierdzić, że Autorka posiada rozległą wiedzę oraz umiejętność krytycznego podejścia do badanego obszaru. Z tych względów dr hab. J. Gierszewski w konkluzji stwierdził, że przedstawiając monografię spełniła warunek drugi do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, wskazany w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a tym samym dr M. Molendowska posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie.

Dr hab. Adam Hołub w swojej recenzji stwierdził, że zainteresowania badawcze Habilitantki niemal od początku oscylują wokół zagadnień związanych z integracją europejską, poczynając od zagadnień politycznych przeplatanych bezpieczeństwem do zagadnień związanych z bezpieczeństwem uwzględniając genezę integracji europejskiej, struktury i funkcjonowanie UE oraz konkretnych podmiotów odpowiedzialnych za decyzje w tych obszarach. Habilitantka interesuje się bezpieczeństwem UE w kontekście instytucjonalizacji. Pan dr hab. A. Hołub podkreślił, że wykazany dorobek wskazuje na świadomy kierunków badań, niemniej jednak należy wskazać w dorobku Habilitantki brak publikacji w istotnych czasopismach zagranicznych. Jeżeli chodzi o wskazane dzieło to dr hab. A. Hołub przywołał cel pracy, problem badawczy oraz hipotezę stwierdzając, że w kontekście predykcyjnej roli nauki postawiona hipoteza jest trudna do zweryfikowania w chwili jej artykułowania i może zostać sprawdzona dopiero w przyszłości. W kwestii zastosowanych metod badawczych dr hab. A. Hołub zauważył, że nie przedstawiono zasadności ich stosowania (poza pierwszym rozdziałem) oraz odniósł się do faktu nazwania kwerendy bibliotecznej, prasowej, internetowej oraz analizy treści techniką badawczą. Ponadto zauważył, iż sama Habilitantka określiła literaturę przedmiotu za „dość bogatą”,

a to w ocenie dr. hab. A. Hołuba z pewnością stawia wysokie wymagania przed każdą kolejną pozycją literatury z tego zakresu. Dr hab. A. Hołub wnikliwie przeanalizował treści rozdziału pierwszego (recenzja s. 5-8) odnosząc się do ich treści poczynił uwagi dot. słabo opisanej i przeanalizowanej przez Habilitantkę globalizacji, która w Jej jest istotnym czynnikiem kreującym środowisko bezpieczeństwa w wymiarze globalnym. Ponadto zauważył fakt wyszczególnienia przez dr Molendowską procesu starzenia się społeczeństwa i problemów migracyjnych. Uwadze dr. hab. A. Hołuba nie umknął fakt, że Habilitantka słusznie wskazała jako źródła zagrożeń migrację, terroryzm, przestępczość zorganizowaną a w tym zagrożenia w cyberprzestrzeni. Rozdział drugi dotyczący bezpieczeństwa wewnętrznego oraz instytucji unijnych mógłby być poznawczą bardziej interesujący gdyby Habilitantka pokusiła się o wskazanie polskich wątków w ich działalności – CEPOL, FRONTEX. Rozdział trzeci odnoszący się do bezpieczeństwa zewnętrznego został oceniony pozytywnie ale dr hab. A. Hołub zauważył, że brakuje w nim odniesienia do relacji pomiędzy NATO a idea niezależnej armii europejskiej. W Jego ocenie rozdział czwarty stracił częściowo na wartości w związku z inwazją Federacji Rosyjskiej na Ukrainę, ale oczywiście świadczy to właśnie o dynamice zmian w środowisku bezpieczeństwa. Rozdział ten posiada, w ocenie dr. hab. A. Hołuba, charakter analityczny, eksplanacyjny i postulatywny. Ponadto zauważył także, że cyberzagrożenia są obecnie często eksploatowanym zagrożeniem przez autorów licznych publikacji i artykułów. W zakończeniu zawarto ocenę założeń polityki bezpieczeństwa UE oraz ogólnego, realnego stanu funkcjonowania instytucji unijnych w zakresie bezpieczeństwa a także sformułowano prognozę obszarów zagrożeń z którymi będzie musiała się zmierzyć Unia w przyszłości. W swojej konkluzji dr hab. A. Hołub skonstatował, że po zapoznaniu się ze zgłoszonym przez Habilitantkę dziełem stwierdził, że nie stanowi ono znacznego wkładu w rozwój nauk o bezpieczeństwie. Monografia jest agregacją wiedzy na temat podmiotów instytucjonalnych z obszaru bezpieczeństwa ale brakuje w niej odniesienia do wskazanej we wstępie hipotezy i pytań badawczych oraz sytuacji problemowej. Brakuje omówienia wskazanych problemów o szerszą literaturę przedmiotu oraz wykorzystanie głównie dokumentów instytucji unijnych, brak odniesień do polskich instytucji bezpieczeństwa współpracujących z unijnymi, brak uzasadnienia wykorzystania metod badawczych (poza pierwszym rozdziałem) a także brak głębszej refleksji dotyczącej funkcjonowania wskazanych instytucji, to wszystko w opinii dr. hab. A. Hołuba wskazuje na ciekawą pozycję, która wpisuje się w aktualny dyskurs naukowy dotyczący omawianej problematyki ale nie stanowi istotnego wkładu w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Dr hab. Juliusz Piwowski w swojej recenzji wskazał, że recenzowane dzieło „*dotyka także ważnej dla nauk o bezpieczeństwie problematyki dotyczącej bezpieczeństwa człowieka w dobie nowych szans bezpieczeństwa, jego wyzwań, ryzyka i zagrożeń, jakie niesie ze sobą zjawisko globalizacji*” (recenzja s. 7). W ocenie dr. hab. Juliusza Piwowarskiego Autorka dokonała wnikliwej analizy bardzo szerokich materiałów źródłowych a przedmiot badań, który został wybrany przez Habilitantkę ma duże znaczenie teoretyczne, jak i praktyczne dotyczące istotnego elementu bezpiecznego funkcjonowania państw UE. Dr hab. J. Piwowski podkreślił, że „*zwrócenie się (...) ku refleksji naukowej sytuowanej na pograniczu nauk o bezpieczeństwie i nauk o polityce nie stanowi tytułu do postawienia zarzutu – gdyż ukazuje nową interdyscyplinarną i transdyscyplinarną perspektywę badań dotyczących procesu integracji europejskiej*” (recenzja s. 9). Przechodząc do omówienia

recenzowanego dział dr hab. J. Piwowarski stwierdził, że sam wstęp w jego opinii jest zbyt rozbudowany oraz pozostawia pewien niedosyt; dotyczy to zastosowania siatki pojęć właściwych dla dyscypliny *nauki o bezpieczeństwie* oraz skromnej w stosunku do innych – liczby pozycji należących do bazowego dorobku kręgu reprezentatywnych przedstawicieli dyscypliny *nauk o bezpieczeństwie*. Rozdział pierwszy jest napisany w opinii dr. hab. J. Piwowarskiego dobrze ale w części dot. migracji brakuje głębszej analizy zjawiska. Brakuje również analizy literatury dot. przestępczości zorganizowanej i terroryzmu. W rozdziale drugim odczuwalny jest brak omówienia i stosowania europejskiego nakazu aresztowania. Habilitantka w wielu miejscach swojej pracy posługuje się opracowaniami zamieszczonymi w Internecie, czasami są to publikowane dokumenty UE, ale w niektórych opracowania te mające swoje odniesienie w publikacjach książkowych, z których warto skorzystać. Ogólnie rozdział ten nie budził większych zastrzeżeń. Rozdział czwarty w ocenie dr. hab. J. Piwowarskiego jest wartościowy chociaż Habilitantka mogła wnikliwiej z perspektywy europejskiej przyrzeć się polityce bezpieczeństwa Chin w układzie międzynarodowym. Ponadto interesujący z naukowego punktu widzenia jest opis instytucji bezpieczeństwa zewnętrznego. W rozdziale czwartym Habilitantka podejmuje tematykę współczesnego środowiska bezpieczeństwa i wyzwań w tym obszarze dla bezpieczeństwa europejskiego skupiając się na cyberprzestrzeni i jej znaczeniu dla przyszłego bezpieczeństwa Unii Europejskiej. Dr. hab. J. Piwowarski wysoko ocenił pracy Habilitantki stwierdzając (recenzja s. 14) *„Wykorzystanie bardzo obszernej literatury, szczególnie przepisów UE zawartych w rozporządzeniach oraz innych przepisach UE, a także ich implementacja na potrzeby pracy jest niewątpliwie sporym osiągnięciem, będącym efektem benedyktyńskiej pracy badawczej, jaką wykonała Habilitantka”*. W konkluzji dr. hab. J. Piwowarski stwierdził, że *„szczególnym osiągnięciem zawartym w ramach tej pracy jest zidentyfikowanie tej właśnie potencjalnie niebezpiecznej luki w zarządzaniu bezpieczeństwem europejskim. Ponadto osiągnięciem jest również kompleksowe ukazanie (...) „unijnej mapy instytucji bezpieczeństwa europejskiego” w jej całej okazałości”* (recenzja s. 15). Tym samym w opinii dr. hab. J. Piwowarskiego dzieło jest oryginalną pracą, zawierającą rozwiązanie problemu naukowego w *naukach o bezpieczeństwie*. Utwory naukowe Pani doktor, to prace dotyczące problemów bezpieczeństwa, które świadczą o znaczącym wkładzie w dorobek dyscypliny *nauk o bezpieczeństwie*.

Członkowie Komisji Habilitacyjnej, **prof. Bernard Wiśniewski**, **dr hab. Daniel Kucharek** i **dr hab. Katarzyna Wardin** byli zgodni w swoich opiniach oceniając przedstawiony dorobek pod względem merytorycznym i metodologicznym podkreślając jego wewnętrzną spójność, uporządkowanie i wynikowość.

Konkludując, w zdecydowanej ocenie większości członków Komisji dzieło potwierdza dojrzałość naukową i dobry warsztat badawczy Autorki. W rezultacie wnosi nowe wartości do nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

Pozostały dorobek naukowy Habilitantki, osiągnięty po uzyskaniu stopnia doktora jest w opinii członków Komisji wystarczający i obejmuje 4 współautorskie monografie oraz 3 autorskie, w tym monografię z 2011 roku, zawierającą wyniki pracy doktorskiej oraz 22 rozdziały w monografiach (w tym jedna współautorska). Ponadto opublikowała 6 artykułów w czasopiśmie.

Habilitantka posiada pozytywny wynik w zakresie sumarycznego *Impact Factor* publikacji naukowych listy *Journal Citation Reporte* (JCR)- 2,73, występując w bazie *Google Scholar* i posiada 1 cytowanie. Analiza dorobku pozwala stwierdzić, że dr M. Molendowska publikowała głównie w polskich periodykach naukowych, głównie w języku polskim.

Podsumowując ocenę dorobku Komisja stwierdza, że prowadzone badania i zainteresowania naukowe Habilitantki obejmują zagadnienia z zakresu bezpieczeństwa. Liczba publikacji wskazuje na rozwój naukowy dr M. Molendowskiej tym samym osiągnięcia naukowe stanowią łącznie znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej nauki o bezpieczeństwie.

4. Zakres osiągnięć naukowo-badawczych zarówno w obszarze teoretycznym, jak i naukowym Habilitantki pozwala stwierdzić, że jest on wystarczający i w zdecydowanej większości ukierunkowany na obszar zainteresowań Habilitantki, który kształtuje się w czterech obszarach badawczych:

- Geneza integracji europejskiej oraz struktura i funkcjonowanie UE, ze szczególnym uwzględnieniem konkretnych decydentów mających wpływ na decyzje podejmowane przez UE.
- Bezpieczeństwo UE w kontekście instytucjonalnym, z podziałem na różne obszary.
- Zarządzanie kryzysowe na poziomie europejskim.
- Wybrane organizacje międzynarodowe wspierające UE w walce z pojawiającymi się zagrożeniami.

W ocenie wszystkich członków Komisji Habilitacyjnej są one ze sobą powiązane i dotyczą problematyki Unii Europejskiej jej instytucji i szeroko pojętego bezpieczeństwa.

Do ważnych osiągnięć naukowo-badawczych wskazanych we wniosku należy zaliczyć udział w dwudziestu czterech konferencjach naukowych, wygłaszając publikowane później referaty. Ponadto Była członkinią dwóch polskich towarzystw naukowych i Międzynarodowego Towarzystwa Nauk Politycznych a także odbyła dwa staże naukowe, z czego jeden jako visiting profesor w zakresie studiów o bezpieczeństwie w Cyprus Science University. Brała też udział jako wykładowczyni w Programie Erasmus + Teaching Mobility w Uniwersytecie Mateja Bela na Słowacji. Jest członkiem dwóch zespołów redakcyjnych międzynarodowych czasopism naukowych.

Wszyscy członkowie Komisji zgodzili się, że dorobek naukowy Habilitantki od czasu doktoratu należy uznać za wystarczający i dający podstawę do ubiegania się o wnioskowany awans naukowy.

5. W zakresie dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego działalność dr M. Molendowskiej ocenić należy wysoko. Na osiągnięcia promotorskie Habilitantki składa się kierowanie 45 pracami dyplomowymi (lic. i mgr), recenzowanie ponad 100 prac dyplomowych oraz promotorstwo pomocnicze 1. Doktoratu. Ponadto Habilitantka bardzo aktywnie brała udział jako członek zespołu przygotowującego programy studiów bezpieczeństwo narodowe, była opiekunem roku na studiach: politologia i bezpieczeństwo narodowe. Aktywnie brała udział w działaniach promocyjnych dawnego Wydziału Prawa, Administracji i Zarządzania (obecnie Wydział Prawa i Nauk Społecznych), przygotowaniu oraz rekrutacji na płatne staże dla studentów oraz przygotowaniu we współpracy

z pracownikami WPiNS bezpłatnych kursów i szkoleń dla studentów WPiNS w ramach projektu „AKCELERATOR Rozwoju Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach” współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, Oś III - Szkolnictwo wyższe dla gospodarki i rozwoju, Działanie 3.5. Dr hab. A. Hołub zauważył, że dr Molendowska wykazuje się szczególną aktywnością w obszarze organizacji dydaktyki pełniąc kierownicze funkcje na wydziale.

Habilitantka od początku swojej kariery naukowej jest związana z Uniwersytetem w Kielcach. Od 2016 roku do chwili obecnej pełni funkcję prodziekana na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych UJK. Od lipca 2017 roku do stycznia 2018 pełniła obowiązki dziekana tego wydziału. Jest Przewodniczącą Wydziałowej Komisji ds. Kształcenia.

Komisja, biorąc pod uwagę dorobek dydaktyczny, zaangażowanie w obszarze popularyzatorskim oraz krzewienia wiedzy w tym zakresie uznała, że jest on znaczący i bardzo pozytywny. Wpływa dodatnio nie tylko na postawę i ocenę Habilitantki, ale także na otoczenie i środowisko Jej funkcjonowania. Tym samym wszyscy członkowie Komisji Habilitacyjnej zgodzili się, że doświadczenia dydaktyczne i organizacyjne są zupełnie wystarczające, by zostać samodzielnym pracownikiem naukowym.

Komisja Habilitacyjna przekazuje uchwałę wraz z uzasadnieniem przewodniczącemu Rady Dyscypliny Federacji Akademii Wojskowych.

Przewodniczący: prof. dr hab. Bernard Wiśniewski

Recenzent: prof. dr hab. Bogusław Pacek

Recenzent: dr hab. Janusz Gierszewski

Recenzent: dr hab. Adam Hołub

Recenzent: dr hab. Juliusz Piwowarski

Członek komisji: dr hab. Daniel Kucharek

Sekretarz komisji: dr hab. Katarzyna Wardin

Bernard Wiśniewski
Bogusław Pacek
Janusz Gierszewski
Adam Hołub
Juliusz Piwowarski
Daniel Kucharek
Katarzyna Wardin

Gdynia, 16 września 2022 r.